

Stavění máje

Tento zvyk se občas v Sobíňově obnoví. Nejslavnější kácení máje bylo v roce 1970. Od té doby bylo kácení máje jen dvakrát. Popíši oslavu v roce 1970.

Den před oslavou skupina mužů a žen oblečených za cikány, na ověšeném vleku traktoru jezdila po okolních vesnicích a s nimi několik muzikantů. Jeden z nich vždy uprostřed vesnice po zastavení vykřikoval konání oslavy v Sobíňově. Při tom ostatní dováděli a chovali se jako dřívější cikáni - honili slepice, hádali z ruky a podobně, bez režie, tak jak komu napadlo. Domů přijeli povětšinou namazaní.

Ten den jiná parta postavila vysokou máj, od spodu ji zajistila ostnatým drátem a ještě se konaly noční hlídky. To aby ze sousední vesnice někdo máj nepodřízl.

Oddíl junáků postavil tři menší májky, ověšené drobnými předměty: tužkami, míčky, čokoládami ap. Mimo to junáci postavili překážkovou dráhu, houpačky pro malé děti. Příprava trvala několik dnů před oslavou.

V neděli, den konání, bylo na hřišti od rána živo. Konaly se různé dodělávky a mezi mládeží panovalo napětí, aby vše šebře dopadlo.

V jednu hodinu odpoledne byl sraz a mládež v doprovodu hudby šli si pro družičky, do jejich obydlí. Tam bylo všem nabízeno pohoštění - cukroví, koláče, likéry. Pak selý průvod, který stále rostl odešel s věncem k hrobům padlých z 5. května 1945.

Po pietní vzpomínce na padlé počaly teprve na hřišti hlavní oslavy. Družičky přednesly básničku / obsah se nezachoval/, kolem máje obšlapoval dědek s bábou, kterou dědek přivezl na vozíčku, a za komického jednání se pokoušeli pilou, která měla otčené zuby, směrem k oblouku, máj podříznout. Zatím družičky dokončilý přednes básniček. Z pozadí za shromážděným lidem se objevil hajný s puškou na rameni. Pomalu se přibližoval k huhlajícimu dědkovi a bábě / bába byla vlastně převlečený muž / a pak se chytili všichni do křížku. Hajný jim vyhrožoval, bába mu trhala pušku, zvedala sukni, dědek, aby hajného uprosil nabízel mu z lahve kořalku. Nakonec přece jen máj byla podříznuta.

Na to čekali sobiňovští a cizí mladíci. Jak máj dopadla, vrhli se na vršek a tahali se o něj. Vyhráli početní převahou Sobiňováci. Parta cikánů ze soboty, zatím v rohu hřiště pekla nad ohněm slepici, hulákala a popíjela.

Po skácení máje odešli mladí, tance schopní ^{a chtiví} s muzikou do hospody, kde se konala taneční zábava.

Na hřišti se uchopili iniciativy junáci.

Pod třemi májkami nedočkavě čekali chlapci v řadě a čekali na povel a svolení k lezení na májky. Každý si mohl utrhnout, komu se totiž podařilo vylézt po hladkém kmeni k vršku, jen jednu věc. Byli to zdatní jedinci, kteří lezli i několikrát. Docela i dvou dívkám se podařilo vylézt po májce a utrhnout si vyhlédnutou věc.

Při tom byly další závody přes překážky, spojené i s hozením granátu, ošetření zraněného, jeho odnešení. Různé disciplíny trvaly až do večera.

Celá oslava byla napodobením podobné oslavy v roce 1935 konané v dolní části obce v osadě Sopotech. Během posledních 50 let se konaly takovéto veliké oslavy v Sobiňově jen dvakrát.

Občasné stavění a kácení máje se koná v menším měřítku, bez připravených her pro menší děti. Od r. 1945 se konaly nepravidelně asi čtyřikrát.

Organisace je většinou pod nějakou složkou Národní fronty - mládežníky, požárníky. Dá k ní popuť, některý ze starších obyvatel a pak hlavní tíha všeho leží na něm. Dříve většinu oslav konali hasiči.